

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Aleše Roztočila a soudců JUDr. Jiřího Pally a Mgr. Ing. Radovana Havelce v právní věci žalobkyně: **G. Y.,** zast. Mgr. Petrem Václavkem, advokátem, se sídlem Opletalova 25, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra,** se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 29. 6. 2016, č. j. 9 A 127/2013 - 46,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Soudem ustanovenému zástupci žalobkyně, Mgr. Petru Václavkovi, advokátovi, se sídlem Opletalova 25, Praha 1, **se přiznává** odměna a náhrada hotových výdajů za zastupování žalobkyně v řízení o kasační stížnosti ve výši celkem 8.228 Kč. Tato částka bude zástupci žalobkyně vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I.
Přehled dosavadního řízení

[1] Žalovaný rozhodnutím ze dne 18. 6. 2013, č. j. MV-61325-7/OAM-2013, rozhodl, že žalobkyně je podle § 123 odst. 5 zákona č. zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců"), povinna uhradit žalovanému náklady spojené se správním vyhoštěním ve výši 7.260 Kč.

[2] V odůvodnění svého rozhodnutí žalovaný konstatoval, že Policie ČR, Ředitelství služby cizinecké policie, Přijímací středisko cizinců Zastávka dne 25. 5. 2012 vydala rozhodnutí č. j. CPR-5894/ČJ-2012-004025-SV o správním vyhoštění žalobkyně podle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona o pobytu cizinců, které nabylo právní moci dne 29. 6. 2012, a dne 19. 4. 2013 vydala rozhodnutí č. j. CPR-5327/ČJ-2013-931200-ZZC o zajištění žalobkyně podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, které téhož dne nabylo právní moci. Doba zajištění byla stanovena na 60 dnů a žalobkyně byla dne 19. 4. 2013 umístěna do Zařízení pro zajištění cizinců Bělá – Jezová (dále též „ZZC"). V souvislosti s rozhodnutím o správním vyhoštění žalobkyně tak vznikly České republice – Ministerstvu vnitra, podle vyhlášky č. 447/2005 Sb., za období 30 dnů od 20. 4. 2013 do 20. 5. 2013 náklady ve výši 7.260 Kč, z toho za stravu ve výši 3.360 Kč a za pobyt v ZZC ve výši 3.900 Kč.

[3] Žalobkyně podala proti tomuto rozhodnutí žalovaného o uložení povinnosti uhradit náklady spojené se správním vyhoštěním žalobu, v níž v prvé řadě namítala, že žalovaný porušil § 6 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád. Upozornila na skutečnost, že po svém umístění do ZZC požádala o udělení mezinárodní ochrany. Správní orgán však pokračoval v zajištění žalobkyně, aniž by však při tom zkoumal realizovatelnost správního vyhoštění s ohledem na probíhající řízení o udělení mezinárodní ochrany a dobu zajištění prodloužil rozhodnutím ze dne 14. 6. 2013, proti kterému se žalobkyně bránila včas podanou žalobou, přičemž požádala o její odkladný účinek, o kterém doposud nebylo rozhodnuto. Policejní orgán tak je podle žalobkyně povinen vyčkat rozhodnutí soudu o odkladném účinku a do té doby nemůže podnikat kroky směřující k přípravě vycestování a k vycestování žalobkyně z území České republiky tak dojít nemůže. Žalobkyně dále vyjádřila přesvědčení, že trvající zajištění je v rozporu s čl. 1 odst. 2 a č. 10 Ústavy ČR ve spojení s čl. 5 písm. f) Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen Úmluva"). Žalobkyně byla zajištěna podle § 124 zákona o pobytu cizinců za účelem správního vyhoštění, ovšem tento účel není nyní naplňován. Správní orgán má po dobu zajištění aktivně činit kroky směřující k realizaci správního vyhoštění, což v případě žalobkyně z objektivních příčin nemůže s ohledem na § 119 odst. 7 zákona o pobytu cizinců a možné porušení § 19 odst. 1 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu.

[4] Žalobkyně dále namítala, že došlo k porušení § 123 odst. 1, 2 a 3 zákona o pobytu cizinců, neboť částka požadovaná k úhradě není prokazatelně spojena s jejím správním vyhoštěním. Rozhodnutí žalovaného ani neobsahuje žádné vysvětlení, z něhož by bylo patrné, zda byly učiněny kroky směřující k vycestování žalobkyně, postrádá tak náležitosti odůvodnění podle § 68 odst. 3 správního řádu. Zajištění žalobkyně v ZZC nevede k vycestování či vyhoštění. Spojitost mezi pobytem v ZZC a výkonem správního vyhoštění tak není dána. S ohledem na výše uvedené má žalobkyně za to, že nebylo prokázáno smysluplné a účelné vynaložení nákladů spojených s jejím pobytem v ZZC a nemůže po ní být spravedlivě požadováno tyto náklady hradit.

[5] Městský soud v Praze zamítl žalobu rozsudkem ze dne 29. 6. 2016, č. j. 9 A 127/2013 – 46, a rozhodl dále, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení. Městský soud při posouzení věci vycházel ze závěrů, k nimž dospěl v obdobné věci Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 20. 10. 2009, č. j. 2 As 32/2009 – 63. Konstatoval, že účelnost

nákladů spojených se správním vyhoštěním nemá souvislost s tím, zda k realizaci správního vyhoštění skutečně dojde, ale vyplývá z charakteru poskytovaných služeb (ubytování, stravování). Pokud tedy v některé dny zajištění žalobkyně nebylo možné správní vyhoštění fakticky vykonat, nelze z toho dovozovat, že by náklady na její zajištění byly vynakládány „neúčelně“, neboť i v takovém případě je žalobkyně příjemcem služeb poskytovaných ZZC. Jiná situace by ovšem nastala, pokud by došlo k zajištění žalobkyně v rozporu se zákonem. Ze závěrů rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 11. 2008, č. j. 2 As 30/2008 - 61, vyplývá, že došlo-li v rámci řízení o vyhoštění k nezákonnému zajištění cizince, nelze cizinci náklady vyhoštění uložit k úhradě. Tyto náklady by totiž nevznikly, kdyby nebylo o zajištění cizince rozhodnuto v rozporu se zákonem.

[6] V posuzované věci však žalobkyně netvrdila, že by rozhodnutí o jejím zajištění bylo zrušeno soudem. Žalobkyně namítala nezákonnost svého zajištění pouze v obecné rovině, přičemž uvedla, že byla zajištěna podle § 124 zákona o pobytu cizinců za účelem správního vyhoštění, avšak účel zajištění nebyl naplňován kvůli probíhajícímu řízení o její žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Z relevantní právní úpravy nelze dovodit závěr, že by prohlášením o úmyslu požádat o mezinárodní ochranu mělo automaticky dojít k propuštění cizince ze zajištění, resp. k tomu, že by další zajištění cizince bylo nezákonné. V této souvislosti městský soud poukázal na rozsudek Soudního dvora Evropské unie ze dne 30. 5. 2013, C-534/11, ve věci *Arslan;* rozsudek Nejvyššího správního soudu v téže věci ze dne 31. 7. 2013, č. j. 1 As 90/2011 – 124, a § 46a zákona o azylu a konstatoval, že žádné skutečnosti nasvědčující tomu, že by žalobkyně byla zajištěna nezákonně, nezjistil ani z obsahu předloženého správního spisu.

[7] Vzhledem k tomu, že účelnost vynaložení nákladů žalobkyně na pobyt v ZZC nemůže být hodnocena ve vztahu k následné faktické realizaci správního vyhoštění, nebyl žalovaný povinen v napadeném rozhodnutí vylíčit kroky, které činil pro uskutečnění vycestování žalobkyně, a rozhodnutí žalovaného tedy není ani v rozporu s § 68 odst. 3 správního řádu.

[8] Proti tomuto rozsudku podala žalobkyně (dále též „stěžovatelka“) včas kasační stížnost z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), v níž namítala neoprávněnost a nezákonnost svého zajištění a vyjádřila přesvědčení, že z tohoto důvodu není spravedlivé, aby hradila náklady zajištění. V doplnění kasační stížnosti učiněném prostřednictvím Mgr. Petra Václavka, advokáta, který byl usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 9. 2016, č. j. 4 Azs 184/2016 – 29, ustanoven zástupcem žalobkyně pro řízení o kasační stížnosti, stěžovatelka v prvé řadě namítala, že se městský soud dostatečně a přezkoumatelně nevypořádal s uplatněnými žalobními námitkami. Za nezbytné považuje stěžovatelka posouzení, zda bylo její zajištění v ZZC nutné. V této souvislosti stěžovatelka uvedla, že podle § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců lze vydat rozhodnutí o zajištění cizince, pokud nelze účinně uplatnit zvláštní opatření za účelem vycestování. Městský soud se však možností uložení zvláštního opatření v podstatě nezabýval. Z obsahu napadeného rozhodnutí nevyplývá nezbytnost užití institutu zajištění coby krajního prostředku. Dle konstantní judikatury se v případě zajištění cizince jedná o zcela mimořádné opatření, neboť zasahuje do ústavně zaručeného práva na osobní svobodu. V případě uplatnění zajištění je tak nutno nejprve vždy zkoumat, zda je takový postup skutečně nezbytný

a zda pro jeho uplatnění existují opravdové důvody, z nichž jasně vyplývá, že by případné užití méně postihujících opatření nesplnilo účel. Správní orgány proto musí při rozhodování o zajištění cizince postupovat s maximální obezřetností a velmi důkladně zkoumat důvodnost zajištění, popř. jeho dalšího trvání. Přitom je třeba vždy mít na paměti fakultativní charakter zajištění a jeho nepřípustnost, je-li účelu zajištění, resp. správního vyhoštění možno dosáhnout mírnějšími a hospodárnějšími prostředky.

[9] Stěžovatelka dále uvedla, že v den svého zajištění požádala o udělení mezinárodní ochrany. Její pobyt v ZZC tak již nebyl pobytem v rámci správního vyhoštění, ale v rámci řízení o udělení mezinárodní ochrany, na které se § 123 zákona o pobytu cizinců nevztahuje. Městský soud se s žalobní námitkou, v níž stěžovatelka na tuto skutečnost poukázala, řádně nevypořádal.

[10] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že podstatná část námitek stěžovatelky směřuje proti rozhodnutí o zajištění stěžovatelky, proti němuž mohla vznést námitky v rámci samostatného řízení. Vyjádřil přesvědčení, že odůvodnění jeho rozhodnutí splňuje požadavky § 68 odst. 3 správního řádu a uzavřel, že námitky stěžovatelky nejsou způsobilé zpochybnit správnost a zákonnost napadeného rozsudku městského soudu, s jehož závěry se žalovaný plně ztotožňuje.

II.
Posouzení kasační stížnosti

[11] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, a stěžovatelka je v souladu s § 105 odst. 2 s. ř. s. zastoupena advokátem. Poté Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s ustanovením § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů. Neshledal přitom vady podle § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti

[12] Kasační stížnost není důvodná.

[13] Podle § 123 odst. 1 věty první zákona o pobytu cizinců, ve znění účinném ke dni vydání rozhodnutí žalovaného, *náklady spojené se správním vyhoštěním zahrnují náklady na ubytování a stravování, přepravní náklady a ostatní nutné peněžní náklady.* Podle odst. 3 téhož ustanovení, *nehradí-li náklady spojené se správním vyhoštěním osoba uvedená v odstavci 2 a pokud tyto náklady nebyly uhrazeny z finanční záruky složené cizincem nebo složitelem podle § 123c, je povinen tyto náklady uhradit cizinec, který má být vyhoštěn na základě rozhodnutí o správním vyhoštění.* Podle odst. 5, *policie nebo ministerstvo rozhodnutím stanoví, v jaké lhůtě a výši je osoba podle odstavců 2 až 4 povinna náklady spojené se správním vyhoštěním nebo jejich zbývající část uhradit. Odvolání není proti tomuto rozhodnutí přípustné.*

[14] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti rozsudku městského soudu, kterou stěžovatelka uplatnila, neboť v kasační stížnosti namítala, že se soud dostatečně a přezkoumatelně nevypořádal s uplatněnými žalobními námitkami.

Z obsahu kasační stížnosti je zřejmé, že stěžovatelka považuje za nedostatečný způsob, jakým se městský soud zabýval okolnostmi a zákonností zajištění stěžovatelky - posouzením nutnosti jejího zajištění a možností uložení zvláštního opatření. V závěru kasační stížnosti stěžovatelka dále uvedla, že nebyla dostatečně posouzena námitka, že v rámci zajištění požádala o udělení mezinárodní ochrany.

[15] Pokud jde o obsah pojmu nepřezkoumatelnosti, odkazuje Nejvyšší správní soud na svou ustálenou judikaturu (srov. například rozsudky ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 – 52, ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 – 73, publikovaný pod č. 787/2006 Sb. NSS, ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 – 44, publikovaný pod č. 689/2005 Sb. NSS, ze dne 17. 1. 2008, č. j. 5 As 29/2007 – 64, nebo ze dne 25. 5. 2006, č. j. 2 Afs 154/2005 – 245) k této otázce. V projednávaném případě Nejvyšší správní soud neshledal takové vady napadeného rozsudku městského soudu, které by odůvodňovaly jeho zrušení pro nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů. Městský soud totiž svůj rozsudek dostatečně odůvodnil a jeho právní názory jsou logické a srozumitelné. Argumentaci stěžovatelky, že se městský soud nedostatečně zabýval zákonností jejího zajištění a tím, že v den svého zajištění podala žádost o udělení mezinárodní ochrany, Nejvyšší správní soud nepřisvědčil. Z kasační stížností napadeného rozsudku je totiž zřejmé, že městský soud se těmito námitkami zabýval, své závěry o nedůvodnosti těchto námitek přehledně, logicky a srozumitelně odůvodnil, přičemž poukázal na relevantní judikaturu. Nejvyšší správní soud rovněž nezjistil v řízení před městským soudem jinou procesní vadu, která by měla vliv na zákonnost jeho rozhodnutí.

[16] K námitce stěžovatelky týkající se jejího zajištění, kdy stěžovatelka požadovala posouzení, zda bylo její zajištění v ZZC nutné, Nejvyšší správní soud v prvé řadě konstatuje, že v posuzované věci správnost a zákonnost rozhodnutí správního orgánu o zajištění stěžovatelky není předmětem řízení. Tím je pouze rozhodnutí žalovaného, kterým bylo stěžovatelce uloženo uhradit náklady správního vyhoštění. Z provedené rekapitulace je zřejmé, že k zajištění stěžovatelky podle 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců došlo na základě rozhodnutí Policie ČR, Ředitelství služby cizinecké policie, ze dne 19. 4. 2013, č. j. CPR-5327/ČJ-2013-931200-ZZC, přičemž tomuto rozhodnutí předcházelo rozhodnutí o správním vyhoštění stěžovatelky ze dne 25. 5. 2012, č. j. CPR-5894/ČJ-2012-004025-SV. Stěžovatelka netvrdí, z obsahu spisového materiálu a ani z vnitřní databáze Nejvyššího správního soudu nevyplývá, že by stěžovatelka proti tomuto rozhodnutí o zajištění brojila a napadla jej žalobou ve správním soudnictví.

[17] V posuzované věci tedy již není možné se zabývat zákonností předmětného rozhodnutí o zajištění stěžovatelky ze dne 19. 4. 2013, č. j. CPR-5327/ČJ-2013-931200-ZZC, neboť toto rozhodnutí není předmětem řízení. Vzhledem k tomu, že stěžovatelka proti tomuto pravomocnému rozhodnutí o zajištění nijak nebrojila, je třeba v souladu se zásadou presumpce správnosti správních aktů vycházet z toho, že rozhodnutí o zajištění stěžovatelky je zákonné. Podle uvedené zásady se totiž má za to, že správní akt je zákonný, a to až do okamžiku, kdy příslušný orgán zákonem předvídanou formou prohlásí správní akt za nezákonný a zruší jej. Dokud nedojde k jeho zrušení, vyvolává správní akt (správní rozhodnutí) po celou dobu své existence právní následky, tj. zakládá práva a povinnosti. S ohledem na výše uvedené se již Nejvyšší správní soud dále nezabýval argumentací stěžovatelky týkající se rozhodnutí o zajištění, v níž uvedla, že tento institut zasahuje do

ústavně zaručeného práva na osobní svobodu, poukázala na nutnost zvážit uplatnění zvláštních opatření a to, že správní orgány musí při rozhodování o zajištění cizince postupovat s maximální obezřetností a velmi důkladně zkoumat důvodnost zajištění.

[18] Na výše uvedeném závěru nemění nic ani skutečnost, že rozhodnutí ze dne 25. 5. 2012, č. j. CPR-5894/ČJ-2012-004025-SV, o správním vyhoštění stěžovatelky bylo zrušeno rozhodnutím Ministerstva vnitra, ze dne 23. 7. 2015, č. j. MV-33808-14/OAM-2015, jehož kopii stěžovatelka přiložila ke kasační stížnosti a k vykonání správního vyhoštění stěžovatelky tak nikdy nedošlo. Žalovaný totiž rozhodnutí o správním vyhoštění, které předcházelo rozhodnutí o zajištění stěžovatelky, podle § 122 odst. 7 zákona o pobytu cizinců zrušil s ohledem na skutečnost, že stěžovatelka dne 2. 10. 2014 uzavřela manželství na území České republiky s českým státním příslušníkem, čímž se stala rodinným příslušníkem občana Evropské unie. Ke zrušení rozhodnutí o správním vyhoštění tedy nedošlo proto, že by rozhodnutí o správním vyhoštění bylo nezákonné, ale proto, že následně došlo ke změně osobních poměrů stěžovatelky a jejího právního statusu. V době jejího zajištění však stěžovatelka rodinným příslušníkem občana EU nebyla a tato skutečnost bránící jejímu správnímu vyhoštění, a z povahy věci tudíž i zajištění za účelem správního vyhoštění, neexistovala, neboť nastala až po zajištění stěžovatelky, ke kterému došlo ke dni 19. 4. 2013.

[19] Nejvyšší správní soud dále konstatuje, že k otázce úhrady nákladů vzniklých zajištěním cizince za účelem správního vyhoštění, jehož správní vyhoštění není posléze realizováno, zdejší soud v rozsudku ze dne 20. 10. 2009, č. j. 2 As 32/2009 – 63, na který přiléhavě poukázal také městský soud, vyslovil, že *„v daném případě není sporu o tom, že pravomocným správním rozhodnutím bylo stěžovateli uloženo správní vyhoštění, ani o tom, že stěžovatel byl v této souvislosti umístěn v zařízení pro zajištění cizinců. (...) Náklady vzniklé zajištěním stěžovatele v záchytném zařízení pro cizince byly tedy vynaloženy na uspokojení základních potřeb stěžovatele (ubytování, stravování). Účelnost či smysluplnost vynaložení těchto nákladů na zajištění základních životních potřeb zajištěné osoby je dána přímo jejich charakterem a osobou adresáta poskytovaných služeb. Skutečnost, že následně nemohlo být rozhodnutí o správním vyhoštění vykonáno, tj. stěžovateli nemohl být ukončen pobyt na území České republiky, nemůže mít vliv na rozhodnutí o povinnosti uhradit náklady spojené se správním vyhoštěním. V daném případě není podstatné, zda situace, kdy nelze rozhodnutí o správním vyhoštění vykonat, nastala v důsledku jednání stěžovatele (ať už tím, že využil zákonem dané možnosti a požádal o mezinárodní ochranu, nebo tím, že nerespektoval právní řád České republiky) nebo v důsledku jiných okolností nezávislých na jeho jednání.“*

[20] Nejvyšší správní má s přihlédnutím k výše uvedenému stejně jako městský soud za to, že účelnost nákladů spojených se správním vyhoštěním nemá souvislost s tím, zda k realizaci správního vyhoštění skutečně dojde, ale vyplývá z charakteru poskytovaných služeb. Správný je rovněž závěr městského soudu, že jiná situace by nastala, pokud by došlo k zajištění stěžovatelky v rozporu se zákonem. Pak by totiž náklady zajištění vznikly v důsledku nezákonného rozhodnutí a jednalo by se o situaci, kterou se již Nejvyšší správní soud zabýval např. v rozsudku ze dne 14. 11. 2008, č. j. 2 As 30/2008 - 61, v němž mimo jiné uvedl, že *„došlo-li v rámci řízení o vyhoštění k nezákonnému zajištění cizince (zajišťovací rozhodnutí bylo zrušeno soudem), nelze cizinci náklady vyhoštění (představované náklady na zajištění) uložit k úhradě.“* O takový případ se však v posuzované

věci nejedná, neboť předmětné rozhodnutí o zajištění stěžovatelky soudem zrušeno nebylo a toto rozhodnutí tak je třeba, jak již bylo zdůvodněno výše, považovat za zákonné.

[21] Nejvyšší správní soud nepřisvědčil ani námitce stěžovatelky, v níž vyjádřila přesvědčení, že s ohledem na skutečnost, že v den svého zajištění požádala o udělení mezinárodní ochrany, již její pobyt v ZZC nebyl pobytem v rámci správního vyhoštění, ale v rámci řízení o udělení mezinárodní ochrany, na které se § 123 zákona o pobytu cizinců nevztahuje. Učinil tak s přihlédnutím k již zmíněné skutečnosti, že je třeba vycházet ze zákonnosti rozhodnutí o zajištění stěžovatelky a dále s ohledem na § 127 odst. 2 zákona o pobytu cizinců, dle kterého podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany v průběhu zajištění není důvodem pro ukončení zajištění. Náklady vzniklé zajištěním stěžovatelky v souvislosti s jejím správním vyhoštěním ve smyslu § 123 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, které je stěžovatelka povinna uhradit podle § 123 odst. 3 téhož zákona, tak vznikaly i po podání žádosti stěžovatelky o udělení mezinárodní ochrany, neboť stěžovatelka byla stále zajištěna v režimu správního vyhoštění, tj. v režimu zákona o pobytu cizinců.

III.
Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

[22] Nejvyšší správní soud shledal nedůvodnými všechny stěžovatelkou uplatněné námitky, kasační stížnost je proto nedůvodná. Z tohoto důvodu Nejvyšší správní soud dle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. kasační stížnost zamítl.

[23] Zároveň Nejvyšší správní soud rozhodl o nákladech řízení o kasační stížnosti podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelka neměla v řízení úspěch, a právo na náhradu nákladů řízení proto nemá. Procesně úspěšnému žalovanému pak nevznikly v řízení náklady přesahující rámec nákladů jeho běžné úřední činnosti.

[24] Odměna zástupci stěžovatelky Mgr. Petru Václavkovi, advokátovi, který byl stěžovatelce k její žádosti ustanoven usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 9. 2016, č. j. 4 Azs 184/2016 – 29, jehož náklady tak nese stát, byla stanovena za dva úkony právní služby, tj. převzetí a příprava zastoupení a doplnění kasační stížnosti ze dne 10. 10. 2016, podle § 11 odst. 1 písm. b) a d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb. (dále jen „advokátní tarif“). Za tyto úkony tak náleží zástupci stěžovatelky odměna ve výši 2 x 3.100 Kč podle § 7 a § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu. Dále zástupci stěžovatelky náleží náhrada hotových výdajů (režijní paušál ve výši 2 x 300 Kč podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu). Celkem tedy zástupci stěžovatelky náleží odměna a náhrada hotových výdajů ve výši 6.800 Kč. Vzhledem k tomu, že zástupce stěžovatelky doložil, že je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se odměna za zastupování o tuto daň ve výši 21%, tedy o 1.428 Kč. Zástupci stěžovatelky tak bude vyplacena částka ve výši 8.228 Kč, a to z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 24. listopadu 2016

Mgr. Aleš Roztočil
předseda senátu